

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 110.612 van 25 september 2002
in de zaak A. 93.627/VII-22.143**

In zake : XXX,
 verblijvende te 8450 BREDENE,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Oekraïense nationaliteit, op 15 juli 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 5 april 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 11 juli 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LANDUYT, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 1 januari 2000 en verklaarde zich op 5 januari 2000 vluchteling.

1.2. Op 5 april 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 30 juni 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 25 mei 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.

Betrokkene, van Oekraïense nationaliteit, verklaart in oktober 1998 Sichov, het toenmalig hoofd van de SBU (veiligheidsdienst) en later burgemeester, die in voorarrest zat, op bevel van zijn chef, een injectie toegediend te hebben, waardoor deze gereanimeerd moest worden. Nadat Sichov vrijgesproken en burgemeester zou geworden zijn, zou hij een onderzoek naar de moordpoging op zijn persoon hebben laten starten. Op 25 of 26 maart 1999 zou betrokkene door de criminele politie als getuige opgeroepen zijn in deze zaak. Enkele dagen later zou betrokkene door de SBU opgeroepen en bedreigd zijn. Rond 8 april 1999 zou betrokkene een tweede maal door de criminele politie ondervraagd zijn. Hierbij zou betrokkene geslagen zijn. Betrokkene zou nog tweemaal naar een bos meegenomen en geslagen zijn. Betrokkene zou nog een derde maal door de criminele politie ondervraagd en geslagen zijn. In mei 1999 zou betrokkene naar zijn schoonbroer in Satanov gegaan zijn. Hierna zou betrokkenes vrouw, B. L., telefonische bedreigingen gehad hebben en zouden personen van de SBU naar hun appartement gekomen zijn. Ook betrokkenes zoon zou in het leger problemen gekend hebben. Betrokkenes vrouw zou eenmaal bij de procureur een klacht neergelegd hebben, die echter niet aanvaard zou geweest zijn. Uiteindelijk verliet betrokkene, samen met zijn vrouw, op 3 januari 2000 zijn land om op 5 januari 2000 in België aan te komen, waar hij dezelfde dag asiel aanvroeg.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat talrijke tegenstrijdigheden tussen de verklaringen door betrokkene en zijn vrouw, afgelegd op het Commissariaat-generaal, de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas volledig ondermijnen. Betrokkene verklaart in mei 1999 naar zijn schoonbroer gevlucht te zijn (verslag Commissariaat-generaal, p.11). Zijn vrouw beweert dat dit in april 1999 gebeurde (verslag Commissariaat-generaal, p.2). Ook verklaart betrokkene nooit in het ziekenhuis te zijn opgenomen naar aanleiding van de mishandelingen (verslag Commissariaat-generaal, p.13), terwijl zijn vrouw stelt dat hij enkele dagen in het ziekenhuis verbleef nadat men

zijn ribben had gebroken (verslag Commissariaat-generaal, p.4). Daarnaast verklaart betrokkene nooit een klacht bij de procureur te hebben neergelegd (verslag Commissariaat-generaal, p.13). Zijn vrouw verklaart dat hij dit wel deed (verslag Commissariaat-generaal, p.7). Betrokkene verklaart dat, na zijn vlucht, de SBU naar het appartement kwam en zijn vrouw deze personen zag (verslag Commissariaat-generaal, p.11), terwijl zijn vrouw zelf beweert dat er geen leden van de SBU langskwamen nadat haar man vluchtte (verslag Commissariaat-generaal, p.6). Tenslotte verklaart betrokkene dat zijn vrouw eenmaal mondeling een klacht neerlegde bij de procureur, die echter niet aanvaard werd (verslag Commissariaat-generaal, p.12). Zijn vrouw zegt dan weer dat ze tweemaal klacht neerlegde bij de procureur, die hen beloofde te helpen (verslag Commissariaat-generaal, p.7).

Daarnaast kunnen er ook nog talrijke tegenstrijdigheden tussen betrokkenes relaas op de Dienst Vreemdelingenzaken (vraag 42) en dat op het Commissariaat-generaal vastgesteld worden, waardoor het helemaal niet meer mogelijk is nog enig geloof te hechten aan betrokkenes relaas. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart betrokkene dat hij weigerde Sichov een injectie te geven, terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaart hem twee injecties te hebben gegeven (verslag Commissariaat-generaal, p.4). Ook verklaart hij op de Dienst Vreemdelingenzaken in februari 1999 een eerste maal te zijn opgeroepen en op 26 maart 1999 bij het verhoor fysiek mishandeld te zijn. Op het Commissariaat-generaal verklaart hij echter dat hij op 25 of 26 maart 1999 de eerste maal opgeroepen werd en dat hij die dag niet fysiek mishandeld werd (verslag Commissariaat-generaal, p.6). Daarnaast verklaart betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij bij de procureur klacht indiende, terwijl hij op het Commissariaat-generaal stelt nooit een klacht bij de procureur ingediend te hebben (verslag Commissariaat-generaal, p. 18).

Gezien bovenstaande vaststellingen is het niet mogelijk om, in hoofde van betrokkene, een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, vast te stellen. Het rijbewijs en de twee convocaties die betrokkene voorlegt zijn niet van die aard dat ze deze vaststelling in een ander daglicht kunnen plaatsen, en kan immers geen geloof gehecht worden aan betrokkenes verklaringen over de omstandigheden waarin hij deze convocaties heeft ontvangen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 5 april 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de minister van Binnenlandse Zaken meent een aantal excepties te moeten inroepen; dat deze excepties doorgaans door een vaste rechtspraak van de Raad van State worden verworpen; dat zij niet onmiddellijk ernstig en overtuigend zijn; dat een voorafgaand onderzoek ervan alleen maar een behoorlijke rechtspleging binnen een redelijke termijn in gevaar zou brengen; dat, nu de Raad van State -zoals hierna zal blijken- het beroep verwerpt, de gemotiveerde beoordeling van deze excepties overbodig is; dat deze partij in haar brief van 3 oktober 2001 verklaard heeft afstand te doen van de "exceptie" dat huidig annulatieberoep te haren opzichte niet ontvankelijk zou zijn;

3.1. Overwegende dat in het eerste middel de verzoekende partij de schending inroept van de motiveringsplicht; dat zij stelt dat de bestreden beslissing gebrekkig is gemotiveerd; dat zij tracht de tegenstrijdigheden te verklaren of te nuanceren; dat zij stelt dat haar verklaringen ofwel slecht werden vertaald, begrepen of geïnterpreteerd;

Overwegende dat de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en de gevolgtrekkingen die deze daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State zou verplichten kennis te nemen van de feitelijke toedracht van de zaak, en deze in feite te beoordelen, wat zaak is van de tot beslissen bevoegde overheid; dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is; dat van de kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat de commissaris-generaal in het huidige geval op redelijke gronden vaststelt dat een aantal tegenstrijdigheden, die in de bestreden beslissing werden weergegeven, de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij ondermijnen; dat deze tegenstrijdigheden geput werden uit de verklaringen van de verzoekende partij; dat deze thans wel beweert, maar niet bewijst dat haar verklaringen verkeerd zouden zijn vertaald, begrepen of geïnterpreteerd;

3.2. Overwegende dat in het tweede middel de schending wordt ingeroepen van het verbod op discriminatie, gewaarborgd door artikel 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, doordat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysieke integriteit van de verzoekende partij; dat een gedwongen terugkeer een rechtstreekse bedreiging inhoudt voor de vrijheid en het leven van haarzelf en haar gezin;

Overwegende dat de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet automatisch inhoudt dat de verzoekende partij

zou worden teruggeleid naar haar land van herkomst, nu de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daarover, op grond van artikel 63/5, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) slechts een advies geeft; dat dergelijk advies geen uitvoerbare rechtshandeling is die voor de Raad van State kan worden aangevochten;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftientig september tweeduizend en twee, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	H. KETS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. KETS.

E. BREWAEYS.